

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 198/2017
06.12.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Мирољуба Томића, Добриле Страјине, Весне Субић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Терзића, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Терзића, адвоката Горана Обрадовића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кв 158/16 од 17.01.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 57/17 од 06.02.2017. године, у седници већа одржаној 06.12.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Терзића, адвоката Горана Обрадовића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Чачку Кв 158/16 од 17.01.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 57/17 од 06.02.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Кв 158/16 од 17.01.2017. године, одбачен је захтев за понављање кривичног поступка окривљеног Бојана Терзића, окончаног правноснажном пресудом Вишег суда у Чачку К 45/10 од 18.04.2011. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 57/17 од 06.02.2017. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Бојана Терзића, изјављена против решења Вишег суда у Чачку Кв 158/16 од 17.01.2017. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Бојана Терзића, адвокат Горан Обрадовић, у смислу члана 485. став 4. у вези сава 1. ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд испита поднети захтев и „суспендује“ одлуку Вишег суда у Чачку Кв 158/16 од 17.01.2017. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за

доношеће одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним решењима, против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је правноснажном пресудом Вишег суда у Чачку К 45/10 од 18.04.2011. године, окривљени Бојан Терзић, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, која казна законом није била прописана пре него што је окривљени учинио предметна кривична дела, за која је правноснажно оглашен кривим, будући да је према наводима захтева, максимална прописана казна затвора у време извршења кривичних дела, била 15 (петнаест) година, па бранилац сматра да је суд на тај начин, одлуком о кривичној санкцији, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. У захтеву за заштиту законитости се указује да је бранилац због наведеног, поднео захтев за понављање кривичног поступка, и уз исти захтев изнео нови доказ „у виду одредбе члана 34. Устава Републике Србије“, сматрајући да се ради о „доказу“ који сам за себе и у вези са ранијим доказима, може довести до осуде окривљеног по блажем кривичном закону, тј. да је реч о „новом доказу“ за који суд није знао, иако је постојао, а који би очигледно довео до блаже кривичне санкције. Због наведеног, бранилац оцењује да су се стекли услови за примену члана 473. став 1. тачка 3) и б) ЗКП, те да су нижестепени судови, поступајући супротно, тј. доносећи побијана решења, учинили повреду закона.

По налажењу Врховног касационог суда, из изнетих навода захтева браниоца окривљеног Бојана Терзића, произилази да бранилац у суштини најпре побија правноснажну пресуду Вишег суда у Чачку К 45/10 од 18.04.2011. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године), због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која не може бити предмет испитивања поводом захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног поднетог против правноснажног решења којим је одбачен захтев окривљеног за понављање кривичног поступка правноснажно окончаног доношењем наведених пресуда, те да се потом и побијана правноснажна решења, оспоравају због повреде члана 473. став 1. тачка 3) и б) ЗКП, а што у смислу члана 485. став 4. ЗКП нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.